

JESÚS CIVERA

La cosa de la democràcia

La realitat és que la dreta valenciana no ha saldat l'assignatura pendent amb els valors democràtics. Per reconèixer-se en aquestes conviccions, les que provenen del liberalisme polític clàssic, no hi ha prou d'amalgamar-se entorn d'una organització política i presentar-se a unes eleccions. Dictadures i tiranies han estat avalades per les urnes sense que el pensament dominant haja muntat un harakiri col·lectiu quan els processos de regressió de les llibertats s'institucionalitzaven l'endemà de la presa del poder. La dreta valenciana continua atrapada en una herència gestual i autoritària, de la qual no sap desembarçar-se. Així que bada, els seus codis reflecteixen llampecs franquistes, i aquests actuen com una cuirassa que no permet l'accés de les formes del pensament liberal. Hi ha hagut prou que la dreta valenciana guanyara unes eleccions per majoria absoluta perquè començara la radiografia de la seua nuesa autoritària. Hem passat anys i panys observant les quimeres caciquils del govern valencià del PP, un patrimoni, el de les cacicades, que un instal·laria no ja en les influències vives del franquisme, sinó en la mateixa restauració, si no fóra perquè el PP reivindica la restauració del sufragi captiu com un període excels de democràcia representativa. La mixtificació, en aquest punt, resulta tan clara que la conclusió és que els germans Quintero brindarien una estampa més real del passat, i serien més fidels a la interpretació del seu testimoni que tot el PP unit i mai vençut. (Zaplana no s'ha cansat d'auspicar, en substrat liberal, la memòria de don Salvador de Madariaga, l'inventor de la democràcia orgànica, segons va escriure Fuster, amb aquell llibre titulat *Anarquía o jerarquía: Ideario para la constitución de la III República española*, estat ideal identificat amb el franquisme —aquesta era la III República que ens esperava— i on el professor exiliat prohibia els sindicats i les vagues.)

Una altra cosa, distinta, és que la dreta valenciana del PP passe per centrista,

s'esforce a reclamar la identitat dels productes liberals i democristians i exhibisca unes polítiques socioeconòmiques de modalitats europees, malgrat les seues càrregues intervencionistes. Aquestes superfícies, rebudes a bord d'un aparell propagandístic gegantí, verdadera Armada Invencible de cirurgia estètica aplicada a l'actualitat, capaç de transformar Frankenstein en Sharon Stone, i si no et convenç, dir-te que és Marilyn Monroe. És com si el PP tinguera un laboratori per disfressar la realitat i l'usara per falsejar-la a pler, rectificar-la virtualment

“La dreta valenciana s'ha trobat amb la democràcia, però la democràcia no ha trobat encara la dreta valenciana”

i lliurar-la després a la societat segons l'apèndix del seus interessos, amable i cordial. Els fets, tanmateix, van per un altre costat. I les conductes expressen un autoritarisme provincià, ranci, sota el convenciment de qui se sap subjecte històric de l'hegemonia dominant, senyor del territori de l'arbitrarietat.

Els exemples són dramàtics, o més aviat fan riure. Existeix una involució del procés d'autogovern mentre es ven l'ampliació de les estructures autonòmiques. S'utilitzen les institucions per a passar comptes als adversaris socials i polítics mentre es propaguen comportaments inapel·lables de la Raó democràtica. Es desferma una cacera de rojos al parlament valencià —al portaveu Perelló,

amb l'excusa d'haver desqualificat la presidenta de les Corts; o a la vicesíndica de Greuges, acusada de socialista, per haver dictaminat en contra d'una reforma urbanística que avala el PP, el pla del Cabanyal— i s'exposa l'episodi mitjançant un canvi de papers en què en el paper de bo apareix el PP. S'obre una virulenta campanya anticatalanista —a aquestes alçades!— i descenen els nivells d'ús social i escolar del valencià mentre s'edifica l'Acadèmia de la Llengua com a coixí normalitzador de guerres lingüístiques o es mostren xifres que avalen la política lingüística del Govern. Es discrimina els mitjans de comunicació que no els són afectes des del repartiment de la publicitat institucional, és a dir, amb diners públics, i quan el Tribunal Superior de Justícia dictamina en contra seua i obliga la Generalitat a pagar 12 milions, el Consell elabora un comunicat oficial en què assegura que el TSJ li ha donat la raó. Es formula un discurs sense fissures sobre el Pla Hidrològic Nacional i als grups que matisen o revisen el projecte se'ls acusa d'antivalencians o de traïdors a València. Se li nega el lloguer de la plaça de bous de València a Acció Cultural per al concert anual del 25 d'Abril amb l'argument que es destrossa el cós taurí o que es llancen proclames a favor d'ETA o Terra Lliure mentre es concedeix l'escenari a qualsevol cantant de rock o a les organitzacions andalusistes de València. Es retira la subvenció per a les obres completes del pare Batllori, es nega ajuda oficial per al *Diplomatari dels Borja*, es cancel·la la col·laboració a Alcoi per a la seu Ovidi Montllor mentre es lliuren partides milionàries per a consolidar els grups secessionistes —200 milions a Lo Rat Penat, milions també per a la Real Academia de Cultura Valenciana.

En fi, que el centrisme, a València, sona a persecució trista i anacrònica, i la suposada herència liberal a un acudit dolent d'Arévalo.

Periodista